

tesen új. Állandó metanoia. Metamorphosis és transfiguratio. Ha egy svihákat minden nap le tudnék vetni, reményem lenne rá, hogy ezer év múlva elkészülök.

A negyven óra letelt. Láttam önkéntes böjtölőket, akik a böjt alatt csodálatosan megfehéredtek. Nem bőrük lett fehérebb, nem hajuk, vagy hangjuk, mozgásuk, vagy szemük. Átlátszóbbak lettek. Lassabban mozogtak, nyugodtabban néztek, hangjuk tisztább lett és halkabb és távolibb és közvetlenebb. A sűrű hús transzparanesebb lett. Ezt nevezem fehérnek. A tükörbe néztem, kíváncsian s amit láttam, vörösbarna bőr, őszülő szőke haj, kék szem. A szenvedésnek semmi nyoma és csakugyan fehérebb. Gyomrom nyugodt. Erőcsökkenést nem érzek. Lebegő kellemes állapot. Érzékenység, ahogy a szél az arcomba fúj s ahogy a levelek zörgését hallom.

KORUNK IMÁI

GALAMBOSI LÁSZLÓ

Fényeskedjék

Fényeskedjék Isten arca,
ha a leplet körénk hajtja.
Fényeskedjék, átöelve
emeljen az égi kertbe.
Mint fiának, szépen szóljon;
fejünk fölött gyertyát gyújtson.
Asztalánál vendégeljen,
vendégei közt lebegjen.
Fényesedjék Isten arca,

lángját szítsa pirosabbra.
Kenyerünket áldja, szelje;
bizalmunkat melengesse.
Melengessen Isten arca,
ha leplünket virágozza.
Fényeskedjék, átöelve
pólyáljon az égi kertbe.
Muzsikálunk. Hávas rózsák
országunkat koszorúzzák.